Dosarul nr. 3-1873/2025
2-25105270-12-3-24072025

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

25 noiembrie 2025 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Ina Pruteanu
Grefierul Ilie Crîjanovschi

examinând în ședință de judecată publică acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de *****Potînga, prin intermediul avocatului ***** Stănilă, împotriva IP Agenția Servicii Publice, terți cet. ***** și Direcția Asistență Socială și Protecție a Familiei Căușeni, privind anularea actelor administrative individuale defavorabile, obligarea pârâtei să elibereze pașaportul pe numele copilului minor, încasarea cheltuielilor de judecată;

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantului:

La 24 iulie 2025, *****Potînga, prin intermediul avocatului ***** Stănilă, s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată împotriva IP Agenția Servicii Publice, terți cet. ***** și Direcția Asistență Socială și Protecție a Familiei Căușeni, solicitând anularea deciziilor de refuz în eliberarea paşaportului pe numele copilului minor *****, exprimate prin răspunsul eliberat de IP Agenţia Servicii Publice nr. 02-10582 din 03 iulie 2025 şi înştiinţarea nr. 02-3-5859 din 07 iulie 2025; anularea deciziei de respingere a cererii prealabile din 09 iulie 2025, exprimate prin răspunsul Agenției Servicii Publice nr. 01/P-904/25 din 22 iulie 2025, privind soluţionarea pe cale extrajudiciară a problemei şi eliberarea paşaportului pe numele copilului minor *****; obligarea IP Agenţia Servicii Publice de a elibera reclamantei *****Potînga paşaportul pe numele copilului său minor *****, în baza cererii şi actelor depuse la 14 mai 2025 la sediul reprezentanței IP Agenţia Servicii Publice de la Ambasada Republicii Moldova în Republica Franceză; încasarea din contul IP Agenția Servicii Publice în beneficiul reclamantei *****Potînga a cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii s-a indicat că, la 14 mai 2025, *****Potînga, mama copilului minor *****, a depus la Ambasada Republicii Moldova în în Republica Franceză, or. Paris, o cerere privind perfectarea paşaportului pe numele copilului minor.

Prin răspunsul nr. 4628 din 27 mai 2025, eliberat de Departamentul acte de identitate, cetățenie şi evidenţă a persoanelor din cadrul IP Agenţia Servicii Publice, s-a dispus suspendarea examinării cererii până la lichidarea neconformităților stabilite în certificatul de naştere al copilului minor, care poartă numele de familie (*****) diferit de cel al tatălui (Prodan) şi al mamei (Potînga). În motivarea răspunsului s-a menționat „lipsa certificatului de naştere al copilului conform", făcându-se referire la prevederile art. 55 alin. (2) din Codul familiei, care prevede că dacă părinţii poartă numele de familie diferite, copilul va lua numele al tatălui sau al mamei, în baza acordului comun al acestora.

La 23 iunie 2025, avocatul ***** Stănilă, acționând în interesele reclamantei, a depus cerere de reluare a examinării cererii, motivând că art. 55 alin. (2) din Codul familiei a fost respectat la momentul când copilul a primit la naştere numele de familie „*****", or ambii părinți la acel moment aveau numele „*****". A explicat că prevederile art. 55 alin. (2) din Codul familiei se aplică la momentul consemnării numelui de familie a copilului din actul de naştere, care avut loc la data înregistrării naşterii, fapt prevăzut şi în art. 24 din Legea nr. 100/2001 privind actele de stare civilă, unde numele de familie se înscrie conform art. 55, 56 din Codul familiei - la momentul înregistrării naşterii, care se încadrează în Capitolul II Secţiunea I „Întocmirea actului de naştere".

La 08 iulie 2025, de către funcţionarii IP Agenţia Servicii Publice avocatul a fost informat că pe cazul *****Potînga şi copilul minor ***** a fost emisă o decizie de refuz, exprimată prin răspunsul nr. 02-3-5859 din 07 iulie 2025, expediat Ambasadei Republicii Moldova în Franţa, or. Paris, prin poşta aeriană, reţinându-se aceleaşi motive şi prevederi ale art. 55, 56 din Codul familiei.

Tot la 07 iulie 2025, avocatul a primit răspunsul nr. 02-10582 din 03 iulie 2025, eliberat de IP Agenţia Servicii Publice, din care rezultă la fel decizia de refuz în reluarea examinării cererii reclamantei *****Potînga privind perfectarea paşaportului pe numele copilului minor *****.

În scopul soluționării pe cale extrajudiciară a acestui litigiu, la 09 iulie 2025, avocatul a înaintat o cerere prealabilă în adresa IP Agenţia Servicii Publice, însă prin răspunsul nr. 01/P-904/25 din 22 iulie 2025 cererea prealabilă a fost respinsă ca neîntemeiată, cu menţinerea deciziilor de refuz exprimate în răspunsurile vizate.

Potrivit părții reclamante, deciziile de refuz, exprimate prin răspunsurile IP Agenţia Servicii Publice nr. 02-10582 din 03 iulie 2025 şi nr. 02-3-5859 din 07 iulie 2025, precum şi răspunsul la cererea prealabilă, conţin acelaşi temei, acestea fiind emise cu interpretarea eronată a prevederilor art. 55 alin. (2) și (3) din Codul

familiei, fără a ţine cont de prevederile pct. 42 din Regulamentul privind eliberarea actelor de identitate aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 125/2013.

În fapt, s-a indicat că reclamanta *****Potînga (numele de familie *****) s-a căsătorit cu ***** la 08 august 2014. Prodan ***** a luat numele de familie al soţiei **********, devenind *****. În perioada căsătoriei, la *****, s-a născut copilul *****. În certificatul de naştere al copilului, la rubrica părinţi era indicat tată - *****, şi mama - **********. Prin hotărârea Judecătoriei Căuşeni din 21 aprilie 2016, soţii ***** şi ********** au divorţat. După divort, ***** şi-a reluat numele de familie anterior, devenind *****. În rezultat, în certificatul de naştere al copilului minor *****, a fost înscrisă modificarea numelui de familie al tatălui *****, din „*****” în „Prodan”. La 28 octombrie 2022, mama ********** s-a căsătorit cu *****, luând numele de familie al soţului și devenind *****Potînga.

La 11 martie 2025, reclamanta a primit răspunsul nr. 02/201 din 11 martie 2025, eliberat de Departamentul acte de identitate, cetăţenie şi evidenţă a persoanelor din cadrul IP Agenția Servicii Publice, prin care a fost informată că în cazul prezentat, la perfectarea paşaportului copilului minor ***** nu este necesar acordul tatălui.

La 14 mai 2025, *****Potînga s-a adresat cu cerere la oficiul de paşapoarte din cadrul IP Agenția Servicii Publice la Ambasada Republicii Moldova în Republica Franceză, unde a depus cererea şi toate actele prevăzute la pct. 42 din Regulamentul privind eliberarea actelor de identitate aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 125/2013, inclusiv hotărârea de divorț și determinarea domiciliului copilului cu mama. Funcţionarii IP Agenția Servicii Publice au primit cererea şi actele pentru perfectarea paşaportului pe numele copilului minor *****, comunicând că toate actele sunt în regulă şi urmează să se prezinte peste o lună pentru primirea paşaportului.

La 06 iunie 2025, *****Potînga a fost informată că cererea ei de eliberare a paşaportului pe numele copilului minor ***** a fost suspendată, din motiv că părinţii copilului au nume diferite faţă de copil.

Respectiv, ulterior, pe acelaşi temei au fost emise şi refuzurile de eliberare a paşaportului nr. 02-10582 din 03 iulie 2025 şi nr. 02-3- 5859 din 07 iulie 2025. Deciziile se bazează pe faptul că situaţia reclamantei *****Potînga şi a copilului minor este contrară art. 55 alin. (2) din Codul familiei, care prevede că: copilul dobândeşte numele de familie al părinților săi. Dacă părinții poartă nume de familie diferite, copilul va lua numele de familie al tatălui sau al mamei. De asemenea, este indicat că potrivit art. 56 alin. (3) din Codul familiei, schimbarea numelui de familie al ambilor părinți atrage după sine schimbarea numelui de familie al copilului, iar în caz de litigiu între părinţi, problema privind schimbarea numelui de familie şi/sau a prenumelui copilului este soluţionată de către organul de stare civilă, cu concursul autorității tutelare.

Totodată, prin răspunsul IP Agenţia Servicii Publice nr. 01/P-904/25 din 22 iulie 2025, autoritatea publică pârâtă a informat reclamanta că: „În contextul celor enunțate, considerăm oportună adresarea petiționarei la subdiviziunea competentă a Agenţiei Servicii Publice cu cererea privind schimbarea numelui copilului ***** *****, născut la *****, pentru a beneficia ulterior de serviciul de eliberare a paşaportului”.

În opinia reclamantei, solicitarea de a schimba numele copilului pentru a beneficia de perfectarea pașaportului acestuia contravine Convenţiei internaţionale cu privire la drepturile copilului, adoptată la 20 noiembrie 1989 la New York, fiind încălcate drepturile prevăzute la art. 8 și 10 ale acesteia.

Reclamanta și-a întemeiat acțiunea pe prevederile Codului administrativ, Codului familiei, Regulamentului privind eliberarea actelor de identitate aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 125/2013 și Convenţiei internaţionale cu privire la drepturile copilului, adoptată la 20 noiembrie 1989 la New York.

Prin urmare, reieşind din circumstanţele de fapt şi prevederile legale expuse, în scopul protejării drepturilor copilului minor, a solicitat admiterea acţiunii, anularea deciziilor de refuz în eliberarea paşaportului pe numele copilului cu dispunerea IP Agenția Servicii Publice de a elibera reclamantei *****Potînga paşaportul pe numele copilului său minor *****, în baza cererii şi actelor depuse la 14 mai 2025 la sediul reprezentanţei IP Agenţia Servicii Publice de la Ambasada Republicii Moldova în Republica Franceză.

Obiecțiile pârâtei:

La 31 iulie 2025, IP Agenţia Servicii Publice a depus referință asupra cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii înaintată de *****Potînga ca fiind neîntemeiată.

În susținerea poziției sale, autoritatea publică pârâtă a indicat că, prin răspunsul nr. 01/P-904/25 din 22 iulie 2025 IP Agenția Servicii Publice a adus argumente bazate pe cadrul legislativ al domeniului de referință prevăzut în Legea nr. 100/2001 privind actele de stare civilă, Legea nr. 273/1994 privind actele de identitate precum și în Regulamentul privind eliberarea actelor de identitate și evidența locuitorilor Republicii Moldova aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 125/2013.

Potrivit art. 2 alin. (1) din Legea nr. 273/1994 privind actele de identitate, pașaportul cetățeanului Republicii Moldova și documentele de călătorie se eliberează, indiferent de vârstă, cetățenilor Republicii Moldova și, respectiv, apatrizilor recunoscuți de către autoritatea competentă a Republicii Moldova și persoanelor cărora li s-a acordat protecție internațională de către autoritatea competentă a Republicii Moldova, pentru a călători în străinătate.

Conform prevederilor art. 4 alin. (1^3) din aceeași lege, actele de identitate se eliberează în temeiul cererii depuse de către solicitant la autoritatea competentă în modul stabilit. La depunerea cererii în cazul copilului, în calitate de solicitant acționează reprezentantul legal al acestuia (unul din părinții, tutorele sau curatorul) cu prezența obligatorie al copilului. De asemenea, dispozițiile pct. 42 din Regulamentul privind eliberarea actelor de identitate și evidența locuitorilor Republicii Moldova aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 125/2013, în cazul desfacerii căsătoriei de către instanța de judecată prin care s-a stabilit întreținerea și domiciliul copilului minor, acesta este reprezentat de către părintele căruia i-a fost încredințat minorul prin hotărârea instanței de judecată definitivă și irevocabilă, sau de al doilea părinte pentru a efectua toate acțiunile juridice în vederea eliberării pașaportului pe numele copilului prin procură autentificată de notar sau alte persoane abilitate prin lege cu astfel de funcție ori prin împuternicire de reprezentare în baza semnăturii electronice.

Așadar, cererea pentru eliberarea pașaportului pe numele copilului *****, a fost depusă la 14 mai 2025 la Ambasada Republicii Moldova în Republica Franceză de mama - *****Potînga, domiciliul copilului fiind stabilit cu mama în temeiul hotărârii Judecătoriei Căușeni nr. ***** cu privire la desfacerea căsătoriei și stabilirea domiciliului copilului minor.

În conformitate cu art. 4 alin. (1^1) din Legea nr. 273/1994 privind actele de identitate, eliberarea actelor de identitate se asigură de Agenția Servicii Publice, cu excepția cazurilor prevăzute de legislația în vigoare. Agenția Servicii Publice efectuează cercetări tehnico-științifice la toate etapele procesului de asigurare a populației cu acte de identitate.

Respectiv, dat fiind faptul că în urma verificărilor de rigoare s-au găsit neconcordanțe în ce privește numele de familie al copilului *****, fiind diferit de cel al părinților mama - *****Potînga și tatăl - *****, Departamentul acte de identitate, cetățenie și evidență a populației prin răspunsul nr. 4628 din 27 mai 2025 a prelungit termenul de examinare a cererii depuse privind eliberarea pașaportului pe numele copilului vizat.

La fel, potrivit interpelării avocatului ***** Stănilă, acesta a primit răspunsul nr. 02-10582 din 03 iulie 2025, eliberat de Departamentul acte de identitate, cetățenie și evidență a populației, prin care i-au fost aduse argumente legislative în vederea motivelor care au stat la baza prelungirii termenului de examinare a cererii, precum și căile de soluționare potrivite cadrului legislativ.

În acest sens, autoritatea publică pârâtă consideră neîntemeiată solicitarea privind anularea acestui răspuns.

Ulterior, la 07 iulie 2025, prin înștiințarea nr.02-3-5859, cererea reclamantei în vederea eliberării pașaportului cetățeanului Republicii Moldova pe numele copilului său minor a fost respinsă.

În motivarea acestei soluții, pârâta a invocat prevederile art. 55 alin. (2) din Codul familiei, potrivit căruia copilul dobândește numele de familie al părinților săi. Dacă părinții poartă nume de familie diferite, copilul va lua numele de familie al tatălui sau al mamei, în baza acordului comun al acestora. Totodată, potrivit prevederilor art. 56 alin. (1)-(4) din Codul familiei, în baza cererii comune a părinților (sau a unuia dintre ei), organul de stare civilă poate schimba numele de familie și/sau prenumele copilului care nu a atins vârsta de 16 ani. Schimbarea numelui de familie al ambilor părinți atrage după sine schimbarea numelui de familie al copilului, iar în caz de litigiu între părinți, problema privind schimbarea numelui de familie și/sau a prenumelui copilului este soluționată de către organul de stare civilă, cu concursul autorității tutelare locale în a cărei rază teritorială își are domiciliul minorul, ținându-se cont în exclusivitate de interesele copilului. Schimbarea numelui de familie și/sau a prenumelui copilului care a atins vârsta de 10 ani se face, în toate cazurile, cu acordul acestuia.

Autoritatea publică pârâtă a făcut referire și la prevederile art. 12 din Legea nr. 100-XV din 26.04.2001 privind actele de stare civilă, care menționează că starea civilă se dovedește cu certificate de stare civilă întocmite în modul prevăzut de prezenta lege, iar prevederile art. 45 din Codul familiei precizează că rudenia este legătura bazată pe descendența unei persoane dintr-o altă persoană sau pe faptul că mai multe persoane au un ascendent comun. Așadar, la cele declarate mai sus, în situația în care în actul de naștere al copilului sau certificatul care urmează a fi eliberat conform modificărilor după ce mama copilului la căsătorie preia numele de familie a soțului – Potînga, în acest sens ambii părinții figurînd cu nume diferite de copilul său, pârâta consideră că nu poate fi demonstrată legătura exactă de rudenie dintre copil și părinții săi.

Suplimentar s-a menționat că datele de identitate ale mamei copilului au fost schimbate din „***** Anna” în „Potînga Anna” conform actului de căsătorie nr. 194 din 28 octombrie 2022 la Ambasada Republicii Moldova în Republica Franceză. Potrivit autorității publice pârâte, în cazul adresării petiționarei la Serviciul stare civilă al Republicii Moldova, solicitantei i-ar fi fost explicată situația obligativității schimbării numelui și a copilului ca efect al cererii depuse.

Reieșind din cele expuse, IP Agenţia Servicii Publice a susținut poziția sa expusă în refuzuri și în decizia cu privire la cererea prealabilă, solicitând respingerea cererii de chemare în judecată.

Opiniile terților:

Prin încheierea din 01 august 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, întru asigurarea protecției efective a drepturilor părților în proces, în temeiul art. 205 din Codul administrativ, în proces au fost atrași în calitate de terți ***** Pordan și Direcția Asistență Socială și Protecție a Familiei Căușeni, fiindu-le

comunicată acțiunea și stabilit un termen de 20 de zile de la data notificării încheierii pentru prezentarea referinței la acțiune, a documentelor pe care le dețin și să acorde instanței informațiile relevante necesare examinării complete și soluționării juste a cauzei (f.d. 45-46).

În termenul acordat de instanță, Direcția Asistență Socială și Protecție a Familiei Căușeni nu s-a expus asupra pretențiilor formulate de reclamantă.

La 21 august 2025, terțul ***** Pordan a expediat prin poșta electronică opinia sa asupra pretențiilor din acțiune, comunicând instanței că este de acord să depună o declarație care ar permite perfectarea pașaportului fiului său doar în cazul în care numele copilului ar fi modificat din „*****” în „Prodan” (f.d. 53-54).

În ședința de judecată, reclamanta *****Potînga și avocatul ei ***** Stănilă au susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentantul IP Agenția Servicii Publice, Irina Sava, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept indicate în referință.

Terții ***** Pordan și Direcția Asistență Socială și Protecție a Familiei Căușeni în ședința de judecată nu s-au prezentat, nu au comunicat instanței motivele absenței, nu au solicitat amânarea examinării cauzei, fiindu-le comunicată data, ora și locul desfășurării ședinței în conformitate cu rigorile normelor procesuale.

Respectiv, în conformitate cu prevederile art. 218 lit. d) din Codul administrativ, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa terților.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ

În fapt și în drept, obiectul acțiunii în contencios administrativ îl constituie acțiunea înaintată de *****Potînga, prin intermediul avocatului ***** Stănilă, împotriva IP Agenția Servicii Publice, terți cet. ***** și Direcția Asistență Socială și Protecție a Familiei Căușeni, privind anularea actelor administrative individuale defavorabile, obligarea pârâtei să elibereze pașaportul pe numele copilului minor, încasarea cheltuielilor de judecată.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Conform art. 19 din Codul administrativ, cererea prealabilă este instituția care oferă o cale de soluționare prejudiciară a litigiilor administrative.

Conform art. 208 alin. (1) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

În conformitate cu prevederile art. 162 alin. (1), (3) lit. a) și b) din Codul administrativ, procedura prealabilă urmărește scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale. (3) Cererea prealabilă poate fi îndreptată spre: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul; b) emiterea unui act administrativ individual.

Prin urmare, respectând prevederile art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, la 09 iulie 2025, avocatul ***** Stănilă a înaintat cererea prealabilă, manifestând dezacord față de refuzurile de eliberare a pașaportului, exprimate prin răspunsurile eliberate de IP Agenţia Servicii Publice nr. 02-10582 din 03 iulie 2025 şi înştiinţarea nr. 02-3-5859 din 07 iulie 2025, solicitând anularea acestora și perfectarea pașaportului copilului minor cu eliberarea acestuia mamei (f.d. 27-28).

Prin răspunsul IP Agenţia Servicii Publice nr. 01/P-904/25 din 22 iulie 2025 s-a respins cererea prealabilă a reclamantei (f.d. 29-29 verso). Respectiv, instanța constată că de către reclamanta *****Potînga a fost respectată procedura prealabilă până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele cauzei în coroborare cu materialele dosarului administrativ, precum și argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că în prezenta cauză părțile nu au invocat și nu au dovedit prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o

încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă de avocatul ***** Stănilă care dispune de o astfel de împuternicire în baza mandatului seria MA nr. 2230401, iar reclamanta (reprezentant legal al copilului minor) poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată *****Potînga, prin intermediul avocatului ***** Stănilă, împotriva IP Agenția Servicii Publice, terți cet. ***** și Direcția Asistență Socială și Protecție a Familiei Căușeni, privind anularea actelor administrative individuale defavorabile, obligarea pârâtei să elibereze pașaportul pe numele copilului minor, încasarea cheltuielilor de judecată, întrunește condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ și respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței:

Examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, cercetând materialele cauzei și ale dosarului administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea reclamantei *****Potînga este întemeiată și urmează să fie admisă parțial, reieșind din următoarele considerente.

Conform art. 53 alin. (1) din Constituție, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

În corespundere cu art. 1 alin. (1) din Codul administrativ, legislația administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la înfăptuirea activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia. (2) Legislația administrativă se întemeiază pe normele constituționale dezvoltate în prezentul cod, în alte legi și în alte acte normative subordonate legii, care reglementează raporturile administrative și care trebuie să fie în concordanță cu Constituția Republicii Moldova. (3) Actele normative subordonate legii se aplică la reglementarea raporturilor administrative doar în cazurile în care sânt emise în temeiul legii și nu contravin ei.

Instanța de judecată ține să menționeze că, în conformitate cu art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În acord cu reglementările legale statuate la art. 3 din Codul administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Art. 5 din Codul administrativ, prevede că, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea.

Conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat, b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Conform art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În accepțiunea art. 21 din Codul administrativ, autoritățile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În temeiul art. 22 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În corespundere cu art. 39 din Codul administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Prin prisma art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Iar art. 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ prevede expres că, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată.

Din conținutul cererii de chemare în judecată și probatoriului administrat de participanții la proces, se atestă că, reclamanta *****Potînga (numele de familie *****) s-a căsătorit cu ***** la 08 august 2014. Prodan ***** a luat numele de familie al soţiei **********, devenind ***** (f.d. 15 – extras de pe actul de căsătorie *****din 25 mai 2016).

În perioada căsătoriei, la *****, s-a născut copilul *****. În certificatul de naştere al copilului, la rubrica părinţi era indicat tatăl - *****, şi mama - ********** (f.d. 69 – act de naștere nr. *****).

Prin hotărârea Judecătoriei Căuşeni din 21 aprilie 2016, soţii ***** şi ********** au divorţat (f.d. 17 – dosar nr. *****; f.d. 18 – certificat de divorț *****).

După divort, ***** şi-a reluat numele de familie anterior, devenind *****. În rezultat, în certificatul de naştere al copilului minor *****, a fost înscrisă modificarea numelui de familie al tatălui *****, din „*****” în „Prodan” (f.d. 19 – aviz cu privire la anularea, rectificarea și/sau completarea actului de stare civilă *****).

La 28 octombrie 2022, mama ********** s-a căsătorit cu *****, luând numele de familie al soţului și devenind *****Potînga (f.d. 20 – certificat de căsătorie ***** din 28 octombrie 2022).

La 11 martie 2025, reclamanta a primit răspunsul nr. 02/201 din eliberat de Departamentul acte de identitate, cetăţenie şi evidenţă a persoanelor din cadrul IP Agenția Servicii Publice, prin care a fost informată că, paşaportul cetățeanului Republicii Moldova se eliberează în temeiul unei cereri depuse de către solicitant în țară, la orice serviciu eliberare a actelor de identitate sau centru multifuncțional, iar în străinătate - la reprezentanța diplomatică a Republicii Moldova acreditată în țara de reşedință. Potrivit prevederilor art. 4 alin. (1^3) din Legea nr. 273/1994 privind actele de identitate din Sistemul național de paşapoarte, actele de identitate se eliberează în temeiul cererii depuse de către solicitant la autoritatea competentă în modul stabilit. La depunerea cererii în cazul copilului, în calitate de solicitant acționează reprezentantul legal al acestuia (unul dintre părinți, tutorele sau curatorul), cu prezența obligatorie a copilului, iar în conformitate cu dispozițiile pct. 42 din Regulamentul privind eliberarea actelor de identitate şi evidența locuitorilor Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 125/2013, în cazul desfacerii căsătoriei de către instanța de judecată prin care s-a stabilit întreținerea şi domiciliul copilului minor, în calitate de reprezentant legal acționează părintele căruia i-a fost încredințat minorul prin hotărârea instanței de judecată definitivă şi irevocabilă. Prezentarea hotărârii instanței de judecată nu este obligatorie în cazul în care este acordul ambilor părinți privind eliberarea paşaportului pe numele copilului, precum şi în cazul în care unul dintre părinți a fost împuternicit de celălalt părinte pentru a efectua toate acțiunile juridice în vederea eliberării paşaportului pe numele copilului prin procură autentificată de notar sau de alte persoane abilitate prin lege cu astfel de funcție ori prin împuternicire de reprezentare în baza semnăturii electronice, consemnată în Registrul împuternicirilor de reprezentare în baza semnăturii electronice. Totodată, reclamanta a fost informată că, în conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4) din Legea nr. 269/1994 cu privire la ieşirea şi intrarea în Republica Moldova, în cazul în care minorul îşi stabileşte domiciliul în străinătate, este necesar consimțământul, exprimat prin declarație, al ambilor părinți ale căror semnături se legalizează de notar sau de alte persoane abilitate prin lege cu astfel de funcție. Noțiunea de autorizare a emigrării, potrivit prevederilor Regulamentului privind eliberarea actelor de identitate şi evidența locuitorilor Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 125/2013, semnifică mențiunea aplicată în pașaportul cetățeanului Republicii Moldova de către autoritatea competentă ca urmare a autorizării emigrării cetățeanului Republicii Moldova pentru stabilirea cu domiciliul în străinătate sau ca urmare a constatării faptului stabilirii cetățeanului Republicii Moldova cu domiciliul în străinătate (f.d. 21).

La 14 mai 2025, reclamanta *****Potînga, mama copilului minor *****, a depus la Ambasada Republicii Moldova în în Republica Franceză, or. Paris, o cerere privind perfectarea paşaportului pe numele copilului minor.

Prin răspunsul nr. 02-3-4628 din 27 mai 2025, eliberat de Departamentul acte de identitate, cetățenie şi evidenţă a persoanelor din cadrul IP Agenţia Servicii Publice, s-*a dispus suspendarea examinării cererii până la lichidarea neconformităților* stabilite în certificatul de naştere al copilului minor, care poartă numele de familie (*****) diferit de cel al tatălui (Prodan) şi al mamei (Potînga). În motivarea răspunsului, făcându-se referire la prevederile art. 55 alin. (2) din Codul familiei, care prevede că dacă părinţii poartă numele de familie diferite, copilul va lua numele al tatălui sau al mamei, în baza acordului comun al acestora, *s-a indicat că persoana interesată dispune de dreptul să inițieze procedura de rectificare a actului de naştere*, prezentând documentele confirmative (f.d. 9 dosar administrativ).

La 23 iunie 2025, avocatul ***** Stănilă, acționând în interesele reclamantei, a depus o cerere de reluare a examinării cererii, motivând că art. 55 alin. (2) din Codul familiei a fost respectat la momentul când copilul a primit la naştere numele de familie „*****”, or ambii părinți la acel moment aveau numele „*****”. A explicat că prevederile art. 55 alin. (2) din Codul familiei se aplică la momentul consemnării numelui de familie a copilului din actul de naştere, care avut loc la data înregistrării naşterii, fapt prevăzut şi în art. 24 din Legea nr. 100/2001 privind actele de stare civilă, unde numele de familie se înscrie conform art. 55, 56 din Codul familiei - la momentul înregistrării naşterii, care se încadrează în Capitolul II Secţiunea I „Întocmirea actului de naştere” (f.d. 6-7 dosar administrativ).

Prin răspunsul nr. 02-3-5859 din 07 iulie 2025 al IP Agenţia Servicii Publice, expediat Ambasadei Republicii Moldova în Franţa, a fost informată că pe cazul *****Potînga şi copilul minor ***** a fost emisă o decizie de refuz, reţinându-se prevederile art. 55, 56 din Codul familiei. S-a menționat că cererea repetată pentru eliberarea pașaportului cetățeanului Republicii Moldova se examinează după înlăturarea cauzelor care au generat respingerea cererii precedente (f.d. 10 dosar administrativ).

Prin răspunsul nr. 02-10582 din 03 iulie 2025 al IP Agenţia Servicii Publice, adresat avocatului ***** Stănilă, s-a făcut trimitere la prevederile art. 56 alin. (1)-(4) din Codul familiei și s-a comunicat că, pentru soluționarea cererii de eliberare a pașaportului pe numele copilului *****, depusă la 14 mai 2025 la Ambasada Republicii Moldova în Republica Franceză, urmează să se adreseze la Departamentul stare civilă, inclusiv și prin intermediul Ambasadei, pentru schimbarea numelui copilului, în conformitate cu prevederile legale menționate (f.d. 8 dosar administrativ).

În scopul soluționării pe cale extrajudiciară a acestui litigiu, la 09 iulie 2025, avocatul a înaintat o cerere prealabilă în adresa IP Agenţia Servicii Publice (f.d. 1-2 dosar administrativ).

Prin răspunsul nr. 01/P-904/25 din 22 iulie 2025, cererea prealabilă a fost respinsă ca neîntemeiată, cu menţinerea deciziilor de refuz exprimate în răspunsurile vizate (f.d. 3 dosar administrativ).

Instanța de judecată reține că reclamanta nu este de acord cu deciziile de refuz ale autorității publice pârâte și solicită anularea acestora, cu obligarea IP Agenţia Servicii Publice să elibereze pașaportul național pe numele minorului *****.

Examinând cauza în ansamblu, prin prisma susținerilor părților, a probelor administrate, precum și a normelor de drept intern și internațional incidente, instanța reține că litigiul dedus judecății vizează legalitatea refuzului autorității publice pârâte, IP Agenția Servicii Publice, de a perfecta și elibera pașaportul cetățeanului Republicii Moldova pe numele copilului minor *****, refuz întemeiat exclusiv pe pretinse neconcordanțe dintre numele de familie al copilului și numele de familie ale părinților acestuia.

Instanța constată că problema centrală a cauzei nu este una de ordin tehnico-administrativ, așa cum a fost prezentată de autoritatea publică pârâtă, ci una care implică în mod direct drepturi fundamentale ale copilului, respectiv dreptul la identitate, la viață privată și de familie, la libertatea de circulație, precum și obligația pozitivă a statului de a asigura respectarea interesului superior al copilului în toate acțiunile care îl privesc.

Înainte de a analiza legalitatea actelor administrative contestate, instanța reține că situația de fapt este clar stabilită și nu este, în esență, contestată de pârâtă.

Astfel, copilul ***** s-a născut la *****, în perioada în care părinții săi erau căsătoriți și purtau același nume de familie – *****. În consecință, la momentul înregistrării nașterii, copilul a dobândit în mod legal și firesc numele de familie „*****”, fapt consemnat în certificatul de naștere întocmit conform prevederilor Legii nr. 100/2001 privind actele de stare civilă și art. 55 din Codul familiei.

Ulterior, ca urmare a desfacerii căsătoriei prin hotărâre judecătorească definitivă, tatăl copilului a revenit la numele său pe care l-a avut anterior căsătoriei – „Prodan”, iar mama copilului, în urma unei căsătorii ulterioare, a preluat numele de familie al noului soț – „Potînga”. Aceste modificări ale numelui părinților au fost operate în actele de stare civilă ale acestora, iar în certificatul de naștere al copilului a fost reflectată corespunzător modificarea numelui tatălui. Numele copilului însă a rămas neschimbat, acesta continuând să poarte numele „*****”, dobândit la naștere și utilizat constant în toate raporturile sale juridice și sociale.

Instanța reține că, potrivit hotărârii Judecătoriei Căușeni din 21 aprilie 2016, domiciliul copilului a fost stabilit cu mama, aceasta fiind reprezentantul legal al minorului. De asemenea, este necontestat faptul că reclamanta a depus cererea de eliberare a pașaportului copilului la data de 14 mai 2025, la sediul IP Agenția Servicii Publice din cadrul Ambasadei Republicii Moldova în Republica Franceză, anexând toate actele prevăzute de legislația în vigoare, inclusiv certificatul de

naștere al copilului, hotărârea judecătorească privind stabilirea domiciliului minorului și actele de identitate ale reprezentantului legal.

În acest context, instanța subliniază că însăși autoritatea publică pârâtă, anterior depunerii cererii, a confirmat în scris reclamantei că, în situația dată, nu este necesar acordul tatălui copilului pentru eliberarea pașaportului. Această poziție inițială a pârâtei este relevantă sub aspectul bunei-credințe administrative și al securității raporturilor juridice, reclamanta având o așteptare legitimă că cererea sa va fi soluționată conform legii.

Cu toate acestea, ulterior depunerii cererii, IP Agenția Servicii Publice a suspendat examinarea acesteia, după care a emis refuzurile contestate, motivând că există neconcordanțe între numele copilului și numele părinților, situație pe care autoritatea a calificat-o drept contrară prevederilor art. 55 și 56 din Codul familiei. Mai mult, pârâta a indicat reclamantei că, pentru a beneficia de eliberarea pașaportului, ar fi oportună inițierea procedurii de schimbare a numelui copilului.

Instanța de judecată consideră că o asemenea abordare a autorității publice este profund eronată din punct de vedere juridic și incompatibilă atât cu normele de drept intern, cât și cu obligațiile internaționale asumate de Republica Moldova.

Conform prevederilor art. 55 din Codul familiei (în redacția în vigoare la data emiterii refuzului pârâtei), (1) copilul are dreptul la un nume de familie şi prenume. (2) Copilul dobândeşte numele de familie al părinţilor săi. Dacă părinţii poartă nume de familie diferite, copilul va lua numele de familie al tatălui sau al mamei, în baza acordului comun al acestora. (3) Copilul va purta un prenume simplu sau unul compus din două prenume, potrivit voinţei ambilor părinţi. (4) În caz de litigiu între părinţi privind numele de familie şi/sau prenumele copilului, decide autoritatea tutelară locală.

În ceea ce privește interpretarea și aplicarea art. 55 din Codul familiei, instanța reține că *această normă reglementează exclusiv modul de stabilire a numelui copilului la momentul naşterii*. Textul legal prevede că minorul dobândește numele de familie al părinților săi, iar în cazul în care părinții poartă nume diferite, copilul va lua numele tatălui sau al mamei, în baza acordului comun al acestora. Or, în speță, această normă a fost respectată în mod integral și fără echivoc la momentul înregistrării nașterii copilului, când ambii părinți purtau numele „*****”.

Instanța subliniază că art. 55 din Codul familiei nu reglementează și *nu poate fi interpretat în sensul instituirii unei obligații de conformare permanentă a numelui copilului cu eventualele modificări ulterioare ale numelui părinților*. O asemenea interpretare este nu doar contra legii, ci și contrară logicii și stabilității raporturilor de stare civilă, care presupun continuitate și previzibilitate.

Potrivit prevederilor art. 56 din Codul familiei (în redacția în vigoare la data emiterii refuzului pârâtei), (1) în baza cererii comune a părinţilor (sau a unuia

dintre ei), organul stare civilă poate schimba numele de familie şi/sau prenumele copilului care nu a atins vârsta de 16 ani. (2) În caz de litigiu între părinţi, problema privind schimbarea numelui de familie şi/sau a prenumelui copilului este soluţionată de către organul stare civilă, cu concursul autorităţii tutelare locale în a cărei rază teritorială îşi are domiciliul minorul, ţinându-se cont în exclusivitate de interesele copilului. (3) Schimbarea numelui de familie al ambilor părinţi atrage după sine schimbarea numelui de familie al copilului, iar în cazul schimbării numelui de familie al unuia dintre părinţi, numele de familie al copilului poate fi schimbat în baza acordului comun al părinţilor. În lipsa unui atare acord, decide autoritatea tutelară locală. (4) Schimbarea numelui de familie şi/sau a prenumelui copilului care a atins vârsta de 10 ani se face, în toate cazurile, cu acordul acestuia.

Astfel, în mod similar, prevederile art. 56 din Codul familiei, invocate de pârâtă, reglementează procedura s*chimbării numelui copilului, ca o posibilitate juridică, nu ca o obligație*. Schimbarea numelui copilului este o măsură excepțională, care poate fi dispusă doar în urma unei cereri și cu respectarea strictă a interesului superior al copilului, iar în cazul copiilor care au atins vârsta de 10 ani, cu acordul expres al acestora. Instanța constată că, în speță, nu există nicio cerere din partea reprezentantului legal al copilului privind schimbarea numelui acestuia, dimpotrivă, reclamanta a exprimat în mod constant voința de a păstra numele copilului, dobândit legal la naștere.

În opinia instanței, interpretarea art. 56 din Codul familiei drept temei pentru refuzul eliberării unui act de identitate înseamnă *transformarea unei norme de protecție a copilului într-un instrument de constrângere administrativă*, ceea ce este inadmisibil într-un stat de drept. Mai mult, legislația Republicii Moldova, în special Legea privind actele de identitate din sistemul naţional de paşapoarte nr. 273-XIII din 09.11.1994, nu prevede un astfel de temei de refuz a perfectării pașaportului, iar la art. 9 alin. (1) lit. j) indică faptul că se consideră încălcare a prezentei legi refuzul neîntemeiat al autorităţilor emitente de a elibera acte de identitate.

Instanța reține că Regulamentul privind eliberarea actelor de identitate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 125/2013, are caracter de normă specială în raport cu Codul familiei în materia perfectării pașapoartelor.

Astfel, potrivit pct. 42 din Regulament, lista documentelor necesare pentru eliberarea pașaportului copilului minor este una limitativă și nu include condiția identității de nume între copil și părinți. Întrucât reclamanta a prezentat toate actele prevăzute de Regulament, autoritatea publică pârâtă nu era îndreptățită să introducă o condiție suplimentară, neprevăzută de lege.

Instanța subliniază că, potrivit principiului legalității consacrat de art. 21 din Codul administrativ, autoritățile publice pot acționa doar în temeiul și în limitele competențelor conferite de lege. Or, în speță, refuzul eliberării pașaportului se

întemeiază pe o interpretare extensivă și arbitrară a unor norme care nu reglementează situația de față.

Totodată, instanța constată încălcarea principiului proporționalității, consacrat de art. 29 din Codul administrativ, or în cazul în care a existat o presupusă neclaritate administrativă, aceasta urma a fi soluționată prin verificări suplimentare sau prin coroborarea documentelor existente, fără a se recurge la o măsură extremă precum refuzul eliberării pașaportului și condiționarea acestuia de schimbarea numelui copilului.

Potrivit art. 7 din Legea privind drepturile copilului nr. 370 din 30 noiembrie 2023, (1) fiecare copil are dreptul la un nume şi este înregistrat în condiţiile prevăzute de lege. (2) Fiecare copil are dreptul la cetăţenie. Temeiul şi condiţiile de dobândire şi de schimbare a cetăţeniei copilului sunt stabilite de legislaţie. (3) Copilul are dreptul de a-şi păstra cetăţenia, numele şi relaţiile de familie în condiţiile prevăzute de lege, fără nicio ingerinţă. (4) Dacă se constată că un copil este lipsit, în mod ilegal, de elementele constitutive ale identităţii sale sau de unele dintre acestea, autorităţile au obligaţia să ia de urgenţă toate măsurile necesare în vederea restabilirii identităţii copilului.

Potrivit art. 36 din Codul civil, (1) orice persoană fizică are dreptul la numele stabilit sau dobândit potrivit legii. (2) Numele cuprinde numele de familie şi prenumele, iar în cazul prevăzut de lege, şi patronimicul. (3) Numele de familie se dobândeşte prin efectul filiaţiei şi se modifică prin efectul schimbării stării civile, în condiţiile prevăzute de lege. (4) Prenumele se stabileşte la data înregistrării naşterii, în baza declaraţiei de naştere.

În acest sens, este de menționat faptul că minorul ***** deține un certificat de naștere valabil, care nu este anulat și în temeiul căruia i-au fost eliberate anterior acte de identitate. Totodată, numele a fost dobândit de către minor conform prevederilor legii și acesta are dreptul să și-l păstreze în virtutea faptului că urmează să beneficieze de respectarea dreptului său la identitate.

Din perspectiva dreptului internațional al drepturilor omului, instanța reține că dreptul la nume și la identitate este protejat în mod expres de art. 8 din Convenția ONU cu privire la drepturile copilului, adoptată la 20 noiembrie 1989 la New York, care obligă statele părți să respecte dreptul copilului de a-și păstra identitatea, inclusiv numele, cetățenia și relațiile familiale. Orice ingerință a autorităților în acest drept trebuie să fie justificată de motive imperioase și să urmărească exclusiv interesul superior al copilului.

În speță, instanța constată că *ingerința* nu doar că *nu este justificată*, dar *este de natură să afecteze identitatea copilului*, stabilitatea sa psihologică și socială, precum și continuitatea legăturilor sale familiale.

De asemenea, art. 10 din Convenția ONU privind drepturile copilului garantează dreptul copilului de a părăsi orice țară și de a intra în propria țară, *drept*

care este iluzoriu în lipsa unui document de călătorie. Refuzul eliberării pașaportului pe motive pur formale constituie o restrângere nejustificată a acestui drept.

Instanța mai reține că, potrivit art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, dreptul la viață privată și de familie include dreptul la identitate personală și la nume. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că numele unei persoane reprezintă un element esențial al identității sale (a se vedea cauzele Burghartz c. Elveția, Guillot c. Franța, Mennesson c. Franța). În aceste cauze, Curtea a subliniat că statele trebuie să asigure un just echilibru între interesele generale și drepturile individuale, iar *formalismul excesiv al autorităţilor nu poate justifica ingerințe disproporționate în drepturile fundamentale*.

Aplicând aceste principii la cauza de față, instanța constată că *refuzul contestat nu urmăreşte un scop legitim şi nu este necesar într-o societate democratică, fiind rezultatul unei interpretări administrative rigide, care ignoră realitatea juridică şi interesul superior al copilului*.

Instanța apreciază necesar să analizeze cauza dedusă judecății și prin prisma obligațiilor pozitive ce revin statului în temeiul Convenției Europene a Drepturilor Omului, având în vedere că, potrivit art. 4 din Constituția Republicii Moldova și art. 4 din Codul administrativ, tratatele internaționale privind drepturile omului la care Republica Moldova este parte prevalează asupra normelor de drept intern în caz de conflict și sunt aplicabile direct de către instanțele naționale.

În jurisprudența sa constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că dreptul la viață privată, garantat de art. 8 din Convenție, este un concept larg, care nu se limitează la protecția împotriva ingerințelor arbitrare ale autorităților publice, ci implică și obligații pozitive ale statului de a adopta măsuri apte să asigure respectarea efectivă a acestui drept în raporturile dintre individ și autoritățile publice. Curtea a subliniat că identitatea personală, inclusiv numele, statutul civil și relațiile de familie, constituie elemente fundamentale ale vieții private (a se vedea, inter alia, hotărârile în cauzele Mikulić c. Croația, nr. 53176/99, § 53, și Odièvre c. Franța, nr. 42326/98, § 29).

În cauza Burghartz c. Elveția (hotărârea din 22 februarie 1994), Curtea a reținut că numele unei persoane reprezintă un mijloc de identificare și de legătură cu familia sa, fiind un element esențial al identității personale. Orice restrângere sau condiționare a utilizării numelui trebuie să fie justificată de considerente pertinente și suficiente și să respecte un just echilibru între interesele în joc.

De asemenea, în cauza Guillot c. Franța (hotărârea din 24 octombrie 1996), Curtea a arătat că statul dispune de o anumită marjă de apreciere în materie de nume, însă această marjă nu este nelimitată și nu poate conduce la soluții arbitrare sau excesiv formaliste, care afectează în mod disproporționat viața privată a persoanei.

Astfel, în opinia instanței de judecată, în speță, *ingerința în dreptul copilului la identitate nu rezultă dintr-o normă legală clară și previzibilă, ci dintr-o interpretare administrativă extensivă a unor dispoziții care nu reglementează situația concretă*.

Or, în cauza de față, reclamanta nu putea prevedea, în mod rezonabil, că depunerea unei cereri de eliberare a pașaportului copilului, însoțită de toate actele prevăzute de legislație, va fi urmată de un refuz motivat prin necesitatea schimbării numelui copilului, în lipsa oricărei norme legale care să instituie o asemenea obligație. Dimpotrivă, comportamentul anterior al pârâtei, care a confirmat că acordul tatălui nu este necesar și că actele sunt în regulă, a creat o așteptare legitimă protejată de principiul securității juridice.

Instanța reține că, potrivit jurisprudenței Curții Europene, securitatea juridică și protecția așteptărilor legitime fac parte integrantă din statul de drept și trebuie respectate inclusiv în activitatea administrativă (a se vedea, mutatis mutandis, Beyeler c. Italia, nr. 33202/96). În speță, schimbarea bruscă și nejustificată a poziției autorității publice pârâte este de natură să submineze încrederea justițiabililor în administrație și să afecteze previzibilitatea aplicării legii.

Instanța consideră, de asemenea, relevantă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauze ce privesc drepturile copiilor și obligația statului de a acționa cu diligență sporită atunci când măsurile administrative sau judiciare afectează situația acestora. În cauza Mennesson c. Franța (hotărârea din 26 iunie 2014), Curtea a subliniat că interesul superior al copilului trebuie să prevaleze și că autoritățile statului trebuie să evite situațiile de incertitudine juridică prelungită care pot afecta identitatea copilului. Deși cauza Mennesson privește o altă materie, principiul enunțat este pe deplin aplicabil în speță: refuzul eliberării pașaportului și condiționarea acestuia de schimbarea numelui copilului creează o stare de insecuritate juridică și afectează în mod direct identitatea și statutul copilului.

Instanța mai reține că, potrivit art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, libertatea de circulație este un drept fundamental, iar exercitarea acestuia de către copil este indisolubil legată de posibilitatea de a obține documente de călătorie. Deși Protocolul nr. 4 nu a fost ratificat de toate statele membre, principiile sale sunt reflectate și în alte instrumente internaționale la care Republica Moldova este parte, inclusiv Convenția ONU privind drepturile copilului.

Instanța apreciază că refuzul eliberării pașaportului copilului minor constituie o ingerință indirectă, dar reală, în dreptul acestuia la libertatea de circulație și la viață de familie, în special în contextul în care copilul locuiește împreună cu mama sa în străinătate. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că măsurile administrative care fac imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea unui drept

garantat de Convenție pot constitui ingerințe în sensul acesteia (a se vedea, de exemplu, cauza Riener c. Bulgaria, nr. 46343/99).

În ceea ce privește argumentul pârâtei referitor la imposibilitatea demonstrării legăturii de rudenie dintre copil și părinți în lipsa identității de nume, instanța îl apreciază ca fiind lipsit de temei juridic și factual. Legătura de rudenie este stabilită prin certificatul de naștere, care este un act de stare civilă cu forță probantă deplină, conform art. 12 din Legea nr. 100/2001 și art. 45 din Codul familiei. Faptul că părinții poartă nume diferite de cel al copilului nu afectează în niciun mod realitatea juridică a filiației. Mai mult ca atât, identificarea persoanelor are loc nu doar prin nume și prenume, ci și prin IDNP, care reprezintă *codul numeric personal unic*, atribuit fiecărei persoane fizice, care permite identificarea acesteia în sistemele informaționale de stat și se utilizează în actele de identitate și în alte documente oficiale, în condițiile legii.

Instanța constată că, în practica administrativă și judiciară a altor state europene, situații similare sunt soluționate fără a se recurge la măsuri restrictive. În dreptul comparat, inclusiv în România și Franța, este recunoscut faptul că părinții și copiii pot purta nume de familie diferite, fără ca acest fapt să genereze impedimente în eliberarea documentelor de identitate sau de călătorie, atâta timp cât filiația este dovedită prin acte de stare civilă valabile.

Această practică este în concordanță cu evoluțiile sociale și cu recunoașterea diversității formelor de familie, iar insistarea asupra unei uniformități artificiale a numelui reprezintă o abordare depășită și incompatibilă cu standardele europene în materie de drepturi ale omului.

Instanța reține, de asemenea, că obligația autorităților administrative nu se limitează la constatarea unor eventuale neconcordanțe formale, ci implică un rol activ în facilitarea exercitării drepturilor fundamentale, or acestea trebuie să acționeze în interesul persoanei și să contribuie la realizarea drepturilor și libertăților acesteia, iar nu să creeze obstacole nejustificate.

În speță, IP Agenția Servicii Publice a ales soluția cea mai restrictivă și mai împovărătoare pentru copil și pentru reprezentantul său legal, fără a analiza alternativele mai puțin intruzive și fără a demonstra existența unui pericol real pentru ordinea publică sau securitatea juridică.

Instanța consideră că această abordare este contrară și principiului bunei administrări, recunoscut atât în dreptul intern, cât și în dreptul Uniunii Europene și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Buna administrare presupune, între altele, obligația autorităților de a examina cu atenție situația individuală a persoanei și de a adopta decizii motivate, proporționale și orientate spre protejarea drepturilor fundamentale.

În concluzie, instanța reține că refuzurile contestate nu satisfac cerințele de legalitate, previzibilitate, proporționalitate și respectare a drepturilor fundamentale

ale copilului, fiind emise cu încălcarea atât a normelor de drept intern, cât și a obligațiilor internaționale asumate de Republica Moldova.

Suplimentar celor menționate, este necesar a acorda o atenție distinctă ***principiului interesului superior al copilului***, având în vedere că acesta constituie axa centrală în jurul căreia trebuie construit orice raționament juridic care privește un minor. Potrivit art. 3 alin. (1) din Convenția ONU privind drepturile copilului, în toate acțiunile care privesc copiii, indiferent dacă sunt întreprinse de autorități administrative sau judiciare, interesul superior al copilului trebuie să constituie o considerație primordială.

Instanța reține că interesul superior al copilului nu reprezintă o formulă abstractă sau declarativă, ci un criteriu juridic concret, care impune autorităților obligația de a evalua impactul real al deciziilor lor asupra vieții, dezvoltării și identității copilului. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat în mod constant că, atunci când sunt în joc drepturile copiilor, marja de apreciere a statului este mai restrânsă, iar autoritățile trebuie să manifeste o diligență sporită (a se vedea hotărârile în cauzele Neulinger și Shuruk c. Elveția, nr. 41615/07, și Sommerfeld c. Germania, nr. 31871/96).

Aplicând aceste principii în cauza de față, instanța constată că refuzul eliberării pașaportului copilului minor ***** nu a fost precedat de nicio analiză reală a interesului său superior. *Din actele dosarului nu rezultă că autoritatea publică pârâtă ar fi evaluat consecințele concrete ale refuzului asupra situației copilului, asupra vieții sale de familie, asupra dreptului său la libera circulație sau asupra stabilității identității sale personale*. Dimpotrivă, deciziile contestate se limitează la invocarea mecanică a unor dispoziții legale, interpretate în mod rigid, fără a se ține cont de contextul factual și de specificul situației copilului.

Instanța apreciază că interesul superior al copilului reclamă, în speță, menținerea stabilității identității sale, inclusiv a numelui dobândit la naștere și utilizat constant de-a lungul vieții. Numele copilului nu este un simplu element formal, ci un atribut al identității sale sociale, familiale și juridice. Orice intervenție asupra acestuia trebuie să fie justificată de motive serioase și să urmărească exclusiv binele copilului. În speță, nu doar că nu există asemenea motive, dar schimbarea forțată a numelui copilului, impusă indirect prin refuzul eliberării pașaportului, ar fi de natură să creeze confuzie, instabilitate și un sentiment de insecuritate identitară.

Urmează a fi reținut că, potrivit art. 8 din Convenția ONU privind drepturile copilului, statul are obligația nu doar de a se abține de la ingerințe arbitrare în identitatea copilului, ci și de a adopta măsuri pozitive pentru a proteja și consolida această identitate. În cauza de față, conduita autorității publice pârâte este contrară acestei obligații pozitive, întrucât, în loc să faciliteze exercitarea drepturilor copilului, a creat un obstacol artificial, lipsit de temei legal.

Instanța mai constată că refuzul eliberării pașaportului afectează în mod direct dreptul copilului la viață de familie, garantat atât de art. 8 CEDO, cât și de art. 9 din Convenția ONU privind drepturile copilului. *Având în vedere că minorul locuiește împreună cu mama sa și că aceasta se află în străinătate, lipsa unui document de călătorie limitează posibilitatea copilului de a se deplasa, de a menține relații familiale și de a beneficia de un cadru de viață stabil.* Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că măsurile care împiedică sau îngreunează în mod semnificativ viața de familie pot constitui încălcări ale art. 8 din Convenție, chiar dacă ingerința este indirectă (a se vedea cauza Marckx c. Belgia, nr. 6833/74).

Instanța subliniază că, în speță, nu se poate identifica niciun scop legitim care să justifice ingerința în drepturile copilului. Argumentele invocate de pârâtă, referitoare la necesitatea asigurării certitudinii identității și a legăturii de rudenie, nu sunt susținute de realitatea juridică, întrucât aceste elemente sunt deja stabilite prin actele de stare civilă existente. Mai mult, autoritatea publică nu a demonstrat existența vreunui risc real de fraudă, confuzie sau afectare a ordinii publice, care să justifice o asemenea măsură restrictivă.

Este de menționat faptul că, potrivit principiului proporționalității, orice măsură care restrânge exercițiul unui drept fundamental trebuie să fie adecvată, necesară și proporțională cu scopul urmărit. În speță, *refuzul* eliberării pașaportului *nu este nici necesar*, întrucât obiectivul invocat putea fi atins prin mijloace mai puțin intruzive, *nici proporțional*, întrucât afectează în mod grav drepturile copilului pentru a remedia o problemă pur formală, creată de interpretarea eronată a legii.

Astfel, solicitarea adresată reclamantei de a iniția procedura de schimbare a numelui copilului, pentru a putea beneficia ulterior de eliberarea pașaportului, echivalează cu o condiționare nelegală a exercitării unui drept fundamental. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în practica sa că *statul nu poate condiționa exercitarea unui drept garantat de Convenție de renunțarea la un alt drept sau de acceptarea unei ingerințe nejustificate* (a se vedea, mutatis mutandis, cauza Dudgeon c. Regatul Unit, nr. 7525/76).

În ceea ce privește obligațiile pozitive ale statului, instanța reține că eliberarea documentelor de identitate și de călătorie face parte din sfera responsabilităților esențiale ale statului în asigurarea exercitării efective a drepturilor fundamentale. Statul trebuie să organizeze un cadru administrativ și procedural care să permită persoanelor să își exercite drepturile în mod efectiv și fără obstacole nejustificate.

În speță, cadrul normativ existent permite în mod clar eliberarea pașaportului copilului minor, iar dificultățile invocate de pârâtă nu derivă din lege, ci din modul în care aceasta a ales să o interpreteze și să o aplice. Or, asemenea dificultăți nu pot fi imputate copilului sau reprezentantului său legal.

De asemenea, autoritățile publice sunt obligate să acorde asistență persoanelor în exercitarea drepturilor lor și să acționeze cu bună-credință. În speță, IP Agenția Servicii Publice nu doar că nu a asistat reclamanta, ci a creat o situație de blocaj administrativ, în contradicție cu propriile sale comunicări anterioare și fără a oferi o soluție legală și rezonabilă.

Instanța apreciază că refuzurile contestate sunt afectate și de un viciu de motivare, întrucât nu explică în mod clar și coerent de ce diferența de nume ar face imposibilă eliberarea pașaportului, în condițiile în care descendența este stabilită prin acte oficiale. Lipsa unei motivări suficiente contravine art. 118 din Codul administrativ și afectează dreptul reclamantei la o bună administrare și la un control judecătoresc efectiv.

Pentru toate considerentele expuse, instanța ajunge la concluzia că actele administrative contestate au fost emise cu încălcarea principiului legalității, a principiului proporționalității, a obligației de respectare a interesului superior al copilului și a drepturilor garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului și de Convenția ONU privind drepturile copilului. În consecință, acestea urmează a fi anulate, iar autoritatea publică pârâtă urmează a fi obligată să perfecteze și să elibereze pașaportul cetățeanului Republicii Moldova pe numele copilului minor *****, în baza cererii și a actelor depuse de reclamantă.

Instanța subliniază că soluția respectivă nu reprezintă o ingerință în competențele autorității administrative, ci o reafirmare a obligației acesteia de a aplica legea în mod corect, rezonabil și conform standardelor internaționale în materia drepturilor omului. Totodată, instanța reiterează că protejarea drepturilor copilului nu poate fi subordonată unui formalism administrativ excesiv și că interesul superior al copilului trebuie să prevaleze asupra oricăror considerente birocratice.

Conform art. 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată, în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată.

În lumina celor expuse, instanța apreciază că soluția de admitere parțială a acțiunii este singura care corespunde exigențelor statului de drept, asigură respectarea drepturilor fundamentale ale copilului și restabilește legalitatea încălcată prin actele administrative contestate.

Cu referire la cerința reclamantei privind încasarea cheltuielilor de judecată, instanța de judecată reține următoarele.

Conform art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se

aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

În conformitate cu art. 96 alin (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile. Aliniatul (1^1) al aceluiași articol statuează că, cheltuielile menționate la alin. (1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat

În conformitate cu prevederile art. 82 din Codul de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru *şi cheltuielile de judecare a cauzei.*

În conformitate cu art. 90 din Codul de procedură civilă, din cheltuielile de judecare a pricinii fac parte:

a) sumele plătite martorilor, interpreţilor, experţilor şi specialiştilor;

b) cheltuielile de efectuare a cercetărilor la faţa locului;

c) cheltuielile de înştiinţare şi chemare a părţilor în judecată;

d) cheltuielile de transport şi de cazare suportate de părţi şi de alţi participanţi la proces în legătură cu prezentarea lor în instanţă;

e) cheltuielile suportate de cetăţenii străini şi de apatrizi în legătură cu plata interpretului dacă tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte nu prevăd altfel;

f) cheltuielile de căutare a pârâtului;

g) cheltuielile de efectuare a expertizei;

h) cheltuielile de executare a actelor judiciare;

i) *cheltuielile de asistenţă juridică*;

j) cheltuielile de declarare a insolvabilităţii;

k) compensaţiile pentru timpul de muncă pierdut;

l) alte cheltuieli necesare, suportate de instanţă şi de participanţii la proces.

În acest sens, instanța de judecată reține că, reclamanta a fost reprezentată în instanța de judecată de avocatul ***** Stănilă, în baza mandatului avocațial seria/numărul MA 2230401 (f.d. 4)

Conform Recomandării privind cuantumul onorariilor avocaților şi compensarea de către instanţele de judecată a cheltuielilor de asistenţă juridică, aprobată de către Consiliul Uniunii avocaților din Republica Moldova, prin Decizia

nr. 2 din 30 martie 2012, pornind de la practica CtEDO, care prevede că cheltuielile pentru asistența juridică şi onorariul avocatului trebuie să fie necesare, realmente angajate şi rezonabile ca mărime, să țină cont de complexitatea cauzei; dificultatea problemelor juridice ridicate de speță, aportul avocatului la soluţionarea cauzei, timpul şi munca depusă de avocat, aptitudinile speciale necesare pentru a acorda asistența.

Astfel, întru justificarea cheltuielilor de asistență juridică acordată reclamantei, pe marginea prezentei acțiuni, la actele cauzei a fost anexată copia bonului de plată seria DAA nr. 56352685 în suma de 22 000 lei (f.d. 30).

În acest context, instanța reține că la materialele cauzei nu a fost anexat raportul avocatului privind lucrările efectiv prestate, din care să rezulte volumul, natura și complexitatea activităților juridice desfășurate în cadrul examinării prezentei cauze. Lipsa unui asemenea raport face imposibilă verificarea caracterului real și rezonabil al onorariului pretins. Instanța subliniază că simpla existență a unui contract de asistență juridică sau indicarea unei sume globale nu este suficientă pentru a justifica încasarea cheltuielilor de asistență juridică, în lipsa unor dovezi concrete privind munca efectiv prestată de avocat în cadrul cauzei.

Această abordare este pe deplin conformă cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că cheltuielile de judecată pot fi acordate doar în măsura în care se demonstrează că acestea au fost efectiv suportate, au fost necesare pentru apărarea drepturilor și sunt rezonabile ca și cuantum. Curtea a subliniat că revine reclamantului obligația de a furniza elemente suficiente care să permită evaluarea muncii prestate de avocat (a se vedea, inter alia, hotărârile în cauzele Sunday Times c. Regatul Unit, Scordino c. Italia, East/West Alliance Limited c. Ucraina).

În cauza East/West Alliance Limited c. Ucraina, Curtea a reținut în mod expres că, în lipsa unor documente care să detalieze serviciile juridice prestate, nu poate fi verificată proporționalitatea onorariului solicitat, motiv pentru care cererea privind cheltuielile de asistență juridică a fost respinsă.

Aplicând aceste principii în cauza de față, instanța constată că lipsa raportului avocatului privind lucrul efectuat nu permite evaluarea obiectivă a caracterului justificat al cheltuielilor solicitate și, respectiv, împiedică stabilirea unei legături directe între activitatea juridică desfășurată și suma pretinsă spre încasare.

În aceste condiții, instanța ajunge la concluzia că cererea reclamantei privind încasarea cheltuielilor de asistență juridică nu întrunește condițiile prevăzute de legislația națională și de standardele jurisprudențiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului, urmând a fi respinsă ca neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin. (1) lit. b), 225, 229, 232 din Codul administrativ, instanţa de judecată

h o t ă r ă ș t e :

Se admite parțial acțiunea de contencios administrativ înaintată de *****Potînga, prin intermediul avocatului ***** Stănilă, împotriva IP Agenția Servicii Publice, terți cet. ***** și Direcția Asistență Socială și Protecție a Familiei Căușeni, privind anularea actelor administrative individuale defavorabile, obligarea pârâtei să elibereze pașaportul pe numele copilului minor, încasarea cheltuielilor de judecată.

Se anulează refuzurile IP Agenția Servicii Publice, Departamentul acte de identitate, cetățenie și evidență a persoanelor, nr. 02-10582 din 03 iulie 2025 și nr. 02-3 5859 din 07 iulie 2025, precum și decizia IP Agenția Servicii Publice nr. 01/P-904/25 din 22 iulie 2025 emisă în urma soluționării cererii prealabile.

Se obligă IP Agenția Servicii Publice să perfecteze și să elibereze reclamantei *****Potînga, IDNP *****, pașaportul cetățeanului Republicii Moldova pe numele copilului minor *****, născut la *****, IDNP *****, în baza cererii și actelor depuse la 14 mai 2025 la sediul reprezentanței IP Agenția Servicii Publice de la Ambasada Republicii Moldova în Republica Franceză.

În rest acțiunea se respinge ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea este cu drept de atac la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,
judecătorul Ina Pruteanu

Copia corespunde originalului.
Judecătorul Ina Pruteanu